

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

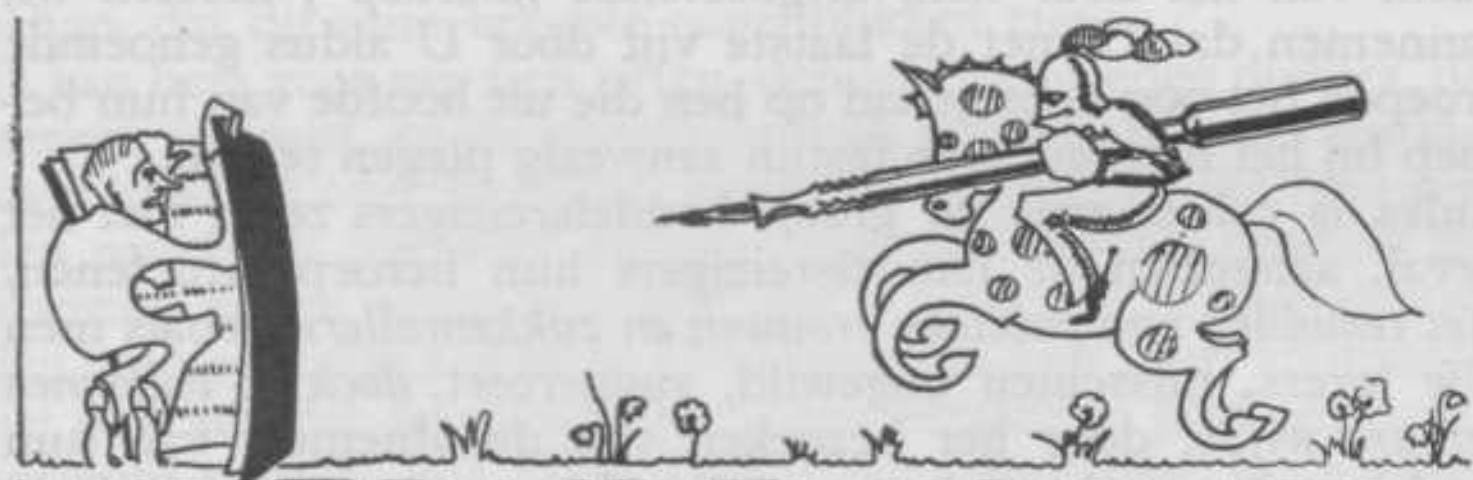
HOOFDREDACTEUR: E. P. WELLENSTEIN. — GRIFFIER: N. H. KINGMA

REDACTEUREN: R. A. BRZESOWSKY — H. C. VAN BEUSEKOM — P. VOS — J. J. VAN EEGHEN

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
16e JAARGANG 19 APRIL 1940 10 BLZ. No. 23

LITERAIRE KRONIEK

WINTERSET.

Spel in drie bedrijven door Maxwell Anderson.
Opvoering D.S.T.G.

Deze bespreking kan mijns inziens niet beter aangevangen worden, dan door met volledige overtuiging neer te schrijven, dat we het Delftsch Studenten Tooneelgezelschap niet dankbaar genoeg kunnen wezen, dat het ons dit stuk gebracht heeft. Dankbaar, omdat Winterset wààr is; de reden, waarom ik het geen treurspel kan noemen, omdat de waarheid is, dat het Leven goed is. Jazeker, het stuk toont ons ellende, en het is somtijds zeer cynisch; maar daarnaast staat toch immer levensblijheid, ook temidden van de sombere toestanden, die Anderson ons heeft geschapen. Toestanden, die de schrijver uit het dagelijksch leven heeft genomen, zonder evenwel te zeggen, dat betere niet bestaan. Juist onze eerste opinie, dat dit stuk zoo negatief neerdrukkend en droef is, moet ons doen beseffen, dat we toch allen innerlijk blij zijn, want zonder deze blijheid om te leven had de reactie slechts stille berusting kunnen wezen. De aanvankelijke opstandigheid tegen het stuk verhoogt de waarde ervan.

Hierboven zeide ik reeds, dat ik niet van een treurspel kan spreken, te meer niet, omdat we tijdens dit eerlijke stuk geen traan in ons voelen opwellen, zooals dat kan gebeuren bij die heerlijke sentimenteele treurigheid. De levensblijheid heeft Anderson ons ook, zij het kort, willen toonen; het zou niet eens noodig geweest zijn: we weten, dat ze er is, ook bij zijn personen. In de derde scene van het eerste bedrijf laat hij die personen blij om het orgel dansen; een vroolijke dans in zijn somber-armoedige omgeving. De rabbi Esdras danst niet, want hij is oud en berustend; en Trock zou niet kunnen dansen. Hij is het, van allen in het stuk, die de minste „menschelijkheid” bezit, en misschien daarom juist wat geforceerd gespeeld werd. Na den vertolker van Mio trad hij toch het meest op den voorgrond: de rol van Trock werd gespeeld, de rol van Mio geleefd. En zou Garth kunnen dansen? Ja, want het is misschien een vreemd aandoende reden — hij is bang voor den dood, hij hecht aan het leven. En zelfs Shadow zou meegedanst hebben, als hij er geweest was, want: „jij denkt, dat veel dingen grappig zijn”, zegt Trock ergens tegen hem, en Shadow heeft gelijk. Anderson weet, dat de menschen niet altijd gespannen kunnen blijven, en daarom laat hij op de sterkste momenten de zotte hobo even ontspanning brengen. Leest men het stuk in zijn oorspronkelijke en Amerikaansche versie, dan wordt men getroffen door het prachtige proza, dat door de vertaling wel verloren heeft. De klare spreekstijl,

DELFTSCHE SCHOUW

Wie 't beste op zijn stokpaard rijdt,
Beslecht den jaren ouden strijd,
Tusschen 't Bestuur en 't hoogst College,
Aan de Westvest in de Manege.
De rivaliteit ontplooit zich thans,
In den tammen stoelendans.

Vette mol,
Dronken soes,
Oliebol!

Overmoedig door het sterke bocht,
Op de markt een koe gekocht.
In elken zak een flesch cognac,
Tusschen de biggen op zijn gemak.

't Is te snel,
te vroeg gebeurd,
Voor hem, die jaren heeft geredacteerd.
Als Corpslid eindigt hij cum laude,
In 't slotfeest aan den haard gehouden.
En als Lagabart in den krant wil lezen,
Moet hij ijlings uit den kring gaan sjeezen.
Gestoord in zijn schotel kool met worst,
Wordt om hem heen met bier gemorst.

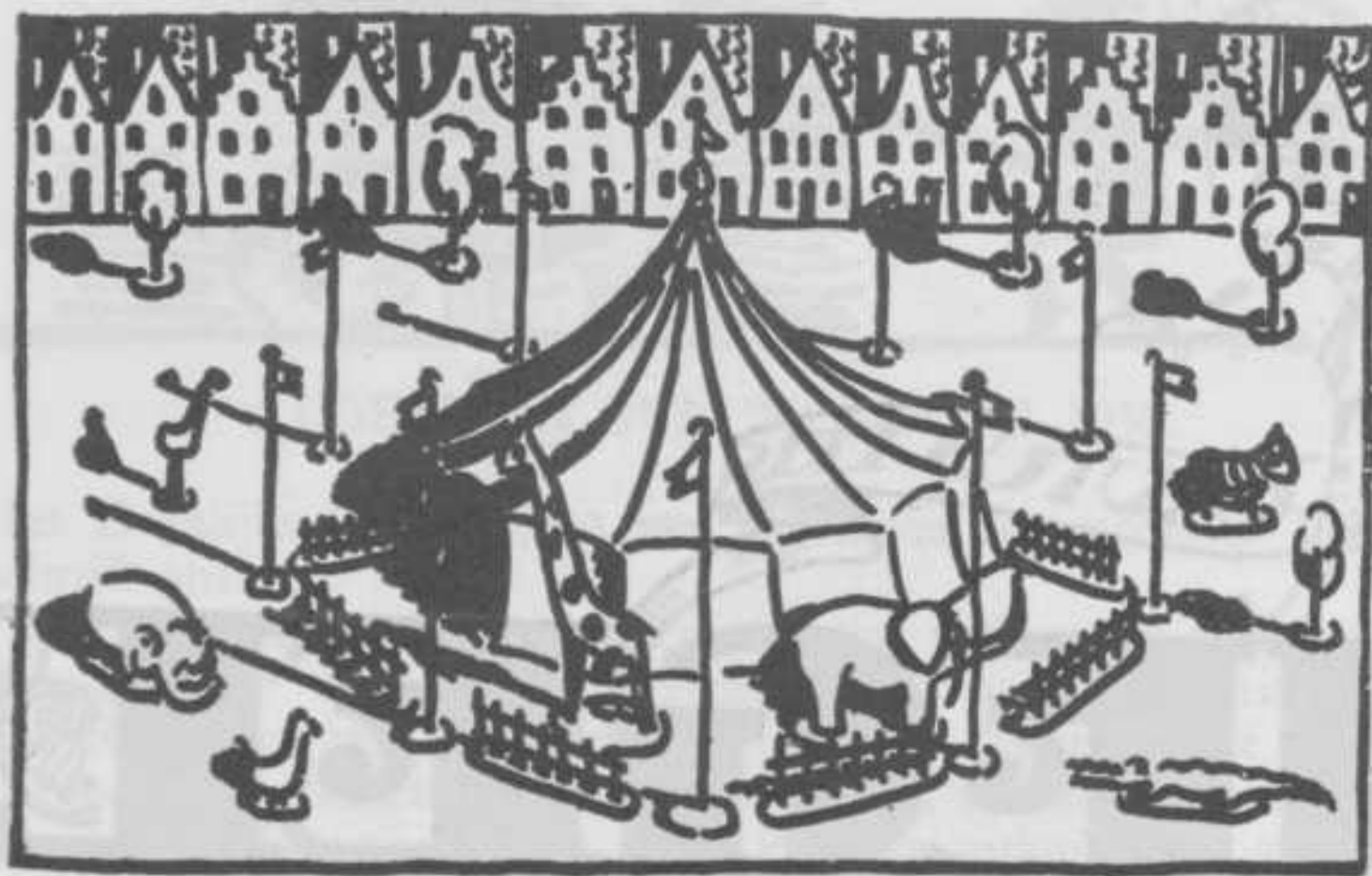
ook van den ouden Esdras, is hierdoor soms geworden tot een min of meer gezwollen redentatie.

Bewondering moet men in ieder geval hebben voor de rolvastheid van de spelers, die zonder souffleur voor het voetlicht traden, en in de eerste plaats voor het spel van Mio, dat het sterkst tot uiting kwam in het tweede bedrijf, tijdens zijn ruzie met den rechter Gaunt, die wel een zéér zware rol had.

De regisseur, Bob Oosthoek, heeft met zijn spelersmateriaal schitterend werk verricht; allen speelden met de ware animo, die hij er heeft ingebracht. Een fout was helaas, dat de dictie hier en daar te wenschen overliet.

De bloemen na afloop voor de speelsters waren verdiend. Alle hulde voor het D.S.T.G.

J. K.

EEN KORRELTJE ZAND.

De avondlucht vergrijsde langzaam uit het blauw van den dag. Doodsstil was het op de hei. Een enkele merel zong de stilte een loflied toe. Een man zat op den rand van een kuil en liet zandkorreltjes rollen: even een klein duwtje met den vinger en daar ging het. Eerst een paar haastige korrels, dan kwamen er een paar meer, nog meer, en tenslotte stroomde er een steeds breeder groeiend tapijt naar beneden. Het begon snel, dan ging het langzamer, en op het laatst verstikte de beweging in de massa van stilliggend zand. De haastige korreltjes, die alles aan den gang brachten, waren bedolven in den stroom en niet meer te vinden in de afgezakte, ontnuchterd stilliggende, zandhoop. Met een kleine beweging van zijn hand zette de man het spelletje weer in, en keek er naar en peinsde. Je kon aan zijn gezicht zien; dat hij een minderwaardigheids-complex had en erover nadacht, dat hij vastgeroest leefde in een doodend vervelende sleur en erover peinsde. Vroegoud, een gezicht zonder een enkele sprankeling van doortintelend leven, zenuw-magere handen en gekleed in klerken-pakje en een valsche das: forens, omdat zijn vrouw buiten wonen wilde.

Jaren lang woonde hij al buiten in het benauwd kleine huisje, en nog langer jaren werkte hij op het kantoor, waar hij altijd klerk zou blijven, omdat zijn angst voor groote verantwoordelijkheid hem ambitieeloos maakte. Hij was getrouwd, omdat hij dacht dat het erbij hoorde en had zonder nadenken of rondkijken het meisje uit de buurt genomen, dat hij al een tijdje kende, en waarvan de menschen verwachtten, dat hij het zou trouwen. Hij hield niet echt van haar, maar dat besefte hij niet, omdat hij nooit verliefd was geweest; hij was aan haar gewend. Hij had kinderen gekregen, kinderen waar hij bang voor was, die hij niet begreep en die lastig waren en huilden. Als hij opslag kreeg, kwam er weer een nieuw kind om den opslag te compenseren. Zoo was zijn leven geweest en zoo zou het blijven. Elken avond ging hij een eindje wandelen op de hei om zijn sigaar te rooken. Binnen mocht dat niet, want zijn vrouw hield niet van den rook en het was slecht voor de kinderen: Annetje hoestte toch al zoo veel. Hij trok dan zijn overschoenen aan, en liep het klinkerstraatje af en de hei op; graag had hij er een hond bij gehad, maar dat gaf te veel last in huis. Nu had hij weer gewandeld. Hij zat even, want het zand, waar hij in gedachten mee speelde, was droog, zoodat hij erop zitten kon. Hij dacht na over zijn leven, zijn leven, dat morgen en overmorgen net zoo zou zijn als gisteren en eergisteren, en zou blijven voortgaan in dezelfde sleur. Eens op een dag zou hij 's avonds op zijn wandeling doorwandelen, doorwandelen over de hei en door bosschen en weilanden; je kon ver komen met je beenen. Hij zou doorwandelen door landen en streken; hier en daar zou hij wat werken, met zijn handen werken, en zoo zijn brood verdienen. Hij zou zonder overschoenen wandelen, en hij zou ergens een hond oppikken en hem meenemen. De hond zou zich aan hem hechten, en naar hem kijken en zijn kop op zijn schoot leggen, als ze uit zaten te rusten. Ja, eens op een dag zou hij doorwandelen — morgen — nee, vandaag nog, zoometeen.

Weer duwde de vinger een paar zandjes los. Ze huppelden naar beneden, namen er enkelen mee, nog meer, en daar ging een heele zandlawine. Een zoo'n klein zandje zou hij zijn, en door zijn voorbeeld zouden alle menschen zich losmaken uit hun sleur in een leven dat hun kracht en handigheid waardig was. Voor de laatste maal ging er een zandlawine naar beneden. Zou hij wel het eerste korreltje kunnen zijn, of zou hij altijd alleen maar zoo'n korreltje zijn dat de anderen meenemen? Als hij het eerste korreltje was, dan zou hij een flinke duw moeten krijgen om te beginnen met rollen, en zou hij dan niet, net zooals die zandkorrels, bedolven worden onder den stroom, die volgde, bedolven, heelemaal onderin? — Ach, hij was al een zandje, dat meegenomen werd in den stroom, in de sleur, totdat hij onderaan de helling stil zou liggen. — Een zandje in den stroom, een korreltje tusschen millioenen. Morgen zou hij weer met de tram gaan naar het station, omdat zijn vrouw niet wilde, dat hij fietste.

v. E.

REISINDRUKKEN

Zooals waarschijnlijk menig lezer zich zal herinneren, behandelde het Redactioneel in „De Spiegel” van 1 Maart 1940 de toen nog zoo brandende Varsity-quaestie.

In dit vurig pleidooi, dat reeds spoedig door enkele groote dagbladen overgenomen werd, kwam de volgende zinsnede voor:

„... een Varsity zonder Amsterdamsche dagjesmensen, rechercheurs, balonnenverkoopers, publieke vrouwen, handelsreizigers, en zakkenrollers”.

Naar aanleiding hiervan nu bereikte de Redactie een schrijven van de Nederlandsche Handelsreizigers-Vereeniging, postrekening No. 15574, telefoon 12908 Rotterdam, waarin er op werd aangedrongen, middelen te zoeken om het door deze zinsnede mogelijk gewekte misverstand te rectificeren.

Wij meenen niet beter te kunnen doen, dan de veelgeplaagde commis-voyageur zelf aan het woord te laten; de lezer zal constateeren, dat na deze klinkende apologie een rectificatie volkomen zou misstaan:

Waar Uw sribent behalve de categorie „dagjesmensen”, waaronder zich vanzelfsprekend beoefenaars van verschillende beroepen bevinden, enkele categorieën speciaal noemt met den naam van het door hem uitgeoefende „beroep”, moeten wij aannemen dat U met de laatste vijf door U aldus genoemde groepen het oog hebt gehad op hen die uit hoofde van hun beroep bij het hierbedoelde festijn aanwezig plegen te zijn.

Zulks is echter met de groep handelsreizigers zeker niet het geval, aangezien de handelsreizigers hun beroep uitoefenen, niet temidden van publieke vrouwen en zakkenrollers, zooals men Uw lezers, misschien ongewild, suggereert, doch op volkomen eerbare wijze, door het bezoeken van de afnemers van hun werkgevers, aan het adres van die afnemers.

Mogelijk heeft de schrijver van deze bijdrage het oog gehad op lieden die, evenals de door hem met name genoemde balonnenverkoopers, trachten aan de bezoekers van de Varsity hun negotie te slijten. Deze — overigens dikwijls zeer eerbare en vlijtige — lieden, hebben evenwel met den handelsreiziger niet meer gemeen, dan een rondtrekkende blikslager met een Delftsch Ingenieur.

Waar omtrent de beoefenaren van ons beroep door de spraakmakende gemeente reeds zooveel fabels worden verspreid die elken grond missen, zoodat zelfs sribenten in de „Haagsche Post” gelegenheid krijgen den lezers van dat weekblad te suggereeren dat handelsreizigers eigenlijk niet veel meer uitrichten dan kaarten in den trein en kopjes koffie drinken in stations-restaurants, zult U begrijpen, dat wij tegen dergelijke suggesties van de zijde van een schrijver in een Studentenorgaan bezwaar moeten maken, omdat wij vooroordeel en misverstand omtrent ons beroep en zijn beoefenaren van intellectuele zijde, meer nog dan die heerschende onder het z.g. „Vulgus profanum” in elk geval wenschen te voorkomen.

Bij de Wet van 5 November 1936, S. 207 is o.m. een nieuwe Vijfde Afdeeling in den Vierden Titel van Boek 1 van het Wetboek van Koophandel ingevoegd, behelzende bepalingen met betrekking tot de handelsreizigers. — Daarin zult U in art. 75q een definitie aantreffen van het begrip „handelsreiziger”, waaruit U niet alleen zal blijken dat zij in geen enkel opzicht van toepassing is op de categorieën Varsity-bezoekers waarop Uw schrijver het oog heeft, doch daarnaast dat de handelsreizigers in het algemeen een even fatsoenlijke groep onzer bevolking zijn als Uw lezers, eveneens in het algemeen, hopelijk zullen worden.

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Zaterdagavond 20 April 8.00 uur, Die Zauberflöte, Opera van W. A. Mozart. Op te voeren door: De Nederlandsche Opera Stichting met medewerking van het Residentie Orkest. Regie: Prof. Lothar Wallerstein. Dirigent: Paul Pella.

DE GEDICHTEN VAN LING PO.

Nu ik de gedichten van Ling Po herlezen heb, en mijn ziel doortrokken is van de zoete geuren zijner zinnelijkheid, is er berusting over mij gekomen. Mijn adem gaat regelmatig, nauw hoorbaar, en zacht suizelt het bloed in mijn hoofd; het is een eentonig gonzen, dat bij al mijn gedachten de stage ondertoon vormt, en bij mij een gevoel van uiterste behaaglijkheid opwekt, juist zooals het snorren van een kachel op een kouden winteravond.

De laatste klanken van zijn zoetvloeiende verzen klinken nog bij mij na, ik laat ze telkens en telkens weer opduiken aan het oppervlak van mijn bewustzijn en speel met hen als een kind met een duikelaartje. Mijn gemoed koestert zich aan de wetenschap, dat dit mijn hoogste oogenblikken zijn.

Ik kan hem voor mij zien zitten, den weldoorvoeden dichter, de beenen gekruist, en de glanzende buik in dikke plooiën omlaag kwabbend tot over de breede bruinlederen gordel, die beneden den navel zijn immense omvang omspant. Louter ronding en glanzing is zijn naakt bovenlijf, dat in opperste behaaglijkheid den grooten, kalen kop torst. Deze kop is in haar soort volmaakt; het gele vel, dat den prachtig-ronden hersenpan glad omspant, vertoont nergens ook maar de geringste rimpeling, doch volgt vloeiend de ontelbare plooiën, die de nek en de hals aan het gezicht onttrekken, en een ideale overgang vormen tusschen de schouders en het hoofd. De ooren zijn klein, hun schelp is bijzonder sierlijk gevormd, en zij doen denken aan die enkele kunstvoorwerpen, waarin de kunstenaars van Sèvres hun topvorm gevonden hebben.

Doch het weldadigste van alles is wel het middenstuk van het gezicht: de mond, de neus en de oogen. Deze vormen de volkomen uitbeelding van de idee, die de geheele gestalte reeds suggereerde: een absolute superioriteit over het leven. Het is waarschijnlijk nog onjuist, om hier van superioriteit over het leven te spreken.

Ling Po is misschien wel het leven zelf, in den hoogsten vorm, die voor den mensch bereikbaar is. Niet het leven in den zin, die de bekrompen Europeaan aan dit begrip pleegt te hechten, doch in den zin, die ieder denkend wezen eraan moet toekennen, wanneer hij het waandenkbeeld van zich heeft afgezet, dat 's menschen levensopvatting aan relief wint, naarmate hij deze meer aanpast aan de stuntelige uitdrukkingsvormen, die hij voor zijn techniek en psychologie behoeft.

Welhaast even expressief als het hoofd van Ling Po zijn zijn armen en handen, die in hun soepele sierlijkheid sterk vrouwelijk aandoen; terwijl zijn linkerhand in zijn schoot rust, brengt hij met den rechter regelmatig en traag kleine stukjes zoet gebak naar den mond, die talloze hetaeren in teenen mandjes voor hem aandragen.

Zij komen en gaan in een lange rij, de voeten nauw hoorbaar over de roode tegels der gaanderij schuifelend, even met de heupen wiegend, en de oogen met de fraaie donkere wimpers neergeslagen. Allen dragen dezelfde kleur broek, en hebben gelijke lengte en haarsoort, zoodat men haar dochters uit éénzelfde ouderpaar zou wanen.

Ergens tegen een pilaar geleund, slecht zichtbaar in de schaduw, bespelen twee dwergen, die met behulp van huiden en maskertjes als apen zijn uitgedost, vijfsnarige tokkelinstrumenten, waarvan het monotone geluid bijna door het ruischen der boomen overstemd wordt.

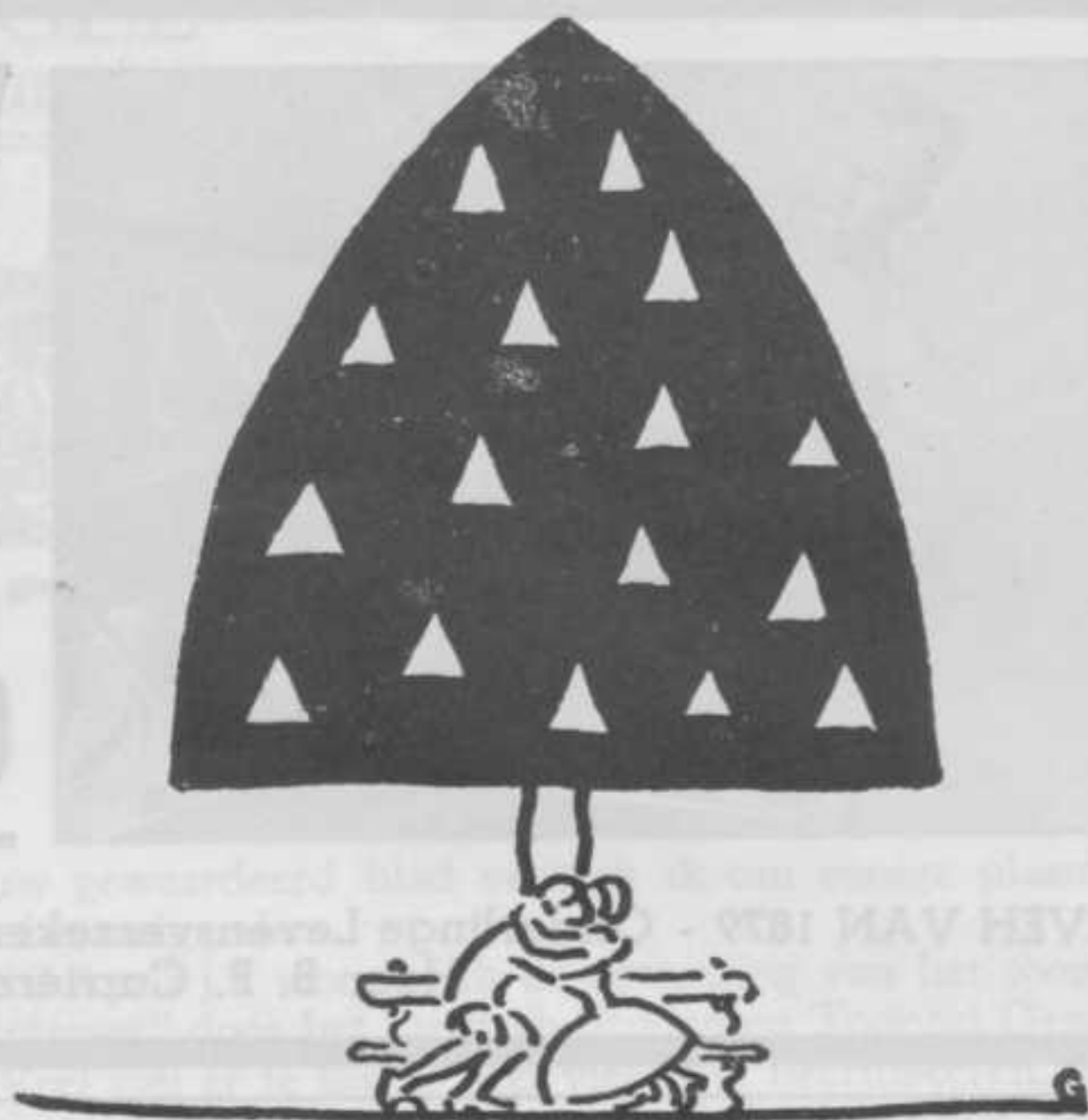
En over dat alles rust de zoete glimlach van Ling Po.

Soms doet hij plotseling met een handgebaar de muziek ophouden, tuit den mond en zegt dan zacht en zangerig zijn wonderschoone verzen de wereld in, die door één der dwergen worden opgeteekend.

Dan klinkt de muziek weer op, en de hetaeren gaan weer af en aan met zoet gebak . . . .

* *

Als ik de gedichten van Ling Po gelezen heb, komt er berusting in mijn ziel. Dan kruis ik mijn beenen onder mijn lichaam, en tracht mijn schrale buik te doen plooiën over mijn buikriem.

MIJMERING.

De lucht
is blauw,
En hoewel de musschen paren
ben ik alleen.
'k Denk aan de blonde haren
van Marleen.

Wij liepen
samen
tusschen de groene weiden,
ongestoord.
We zeiden geen van beiden
een enkel woord.

Maar eens zei ik:
„Tot ziens”.
En in haar blauwe oogen
lag een belofte.
Maar zonder mededoogen
sloot ze de deur.

De lucht
is blauw.
En door de open ramen
schijnt de zon.
Ik ben alleen
en wou dat het anders kon.

V.

Mijn linkerhand leg ik in mijn schoot, en met den rechter breng ik regelmatig en traag kleine stukjes van de broodkorst, die naast mij op het trottoir ligt, naar mijn mond. Mijn kauwbevingen zijn langzaam en genietend, en om mijn mond doe ik een zoete glimlach spelen.

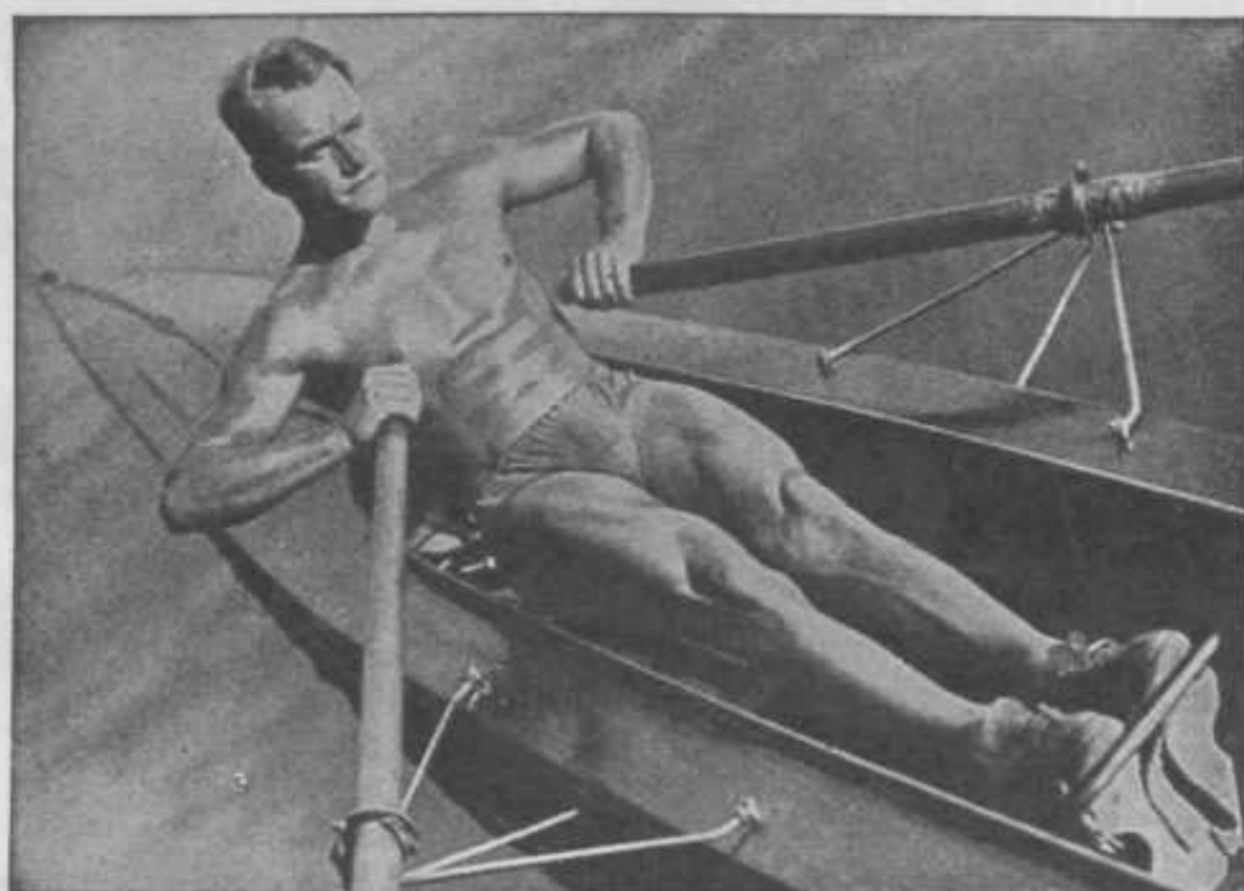
Lieve oude dametjes, die een cent in mijn hoed laten vallen, zijn mijn hetaeren; het verre carillon is mijn snaarmuziek. En als er dan enkele vreemdelingen het marktplein onzer drukbezochte stad opkomen, die bête naar mij blijven staren, doe ik soms plotseling met een handgebaar hun gefluister ophouden, tuit mijn mond, en zeg zacht en zangerig voor mij heen:

„Mijn ziel heeft gezworven door de luchten,
op de vleugelen der vogels
en op de zoete toonen der harpmuziek,
die de wind aandraagt.
En zij heeft gezworven over de wateren,
op de kleine golfjes,
die een kopje van wit schuim torsen,
en op de ruggen der visschen,
tot in verre landen,
waar mensch noch dier woont.
Zoo heeft mijn ziel gezworven
in matelooze hunkering naar het schoone,
doch haar verlangens bleven ijdel.
En ziet, zoo is zij teruggekeerd
tot daar, waar zij vandaan ging.
Zij kwam, en zag naar U.
En nu vindt zij vertroosting aan uw borst.”

Dan breng ik weer met trage handbeweging de broodkorst naar mijn mond, en plooi mijn lippen tot een glimlach. De vreemdelingen tikken grijnzend met hun wandelstokken tegen mijn dijbeen, zeggen hard: „Nice fellow!” en gooien een zilverstukje in mijn hoed.

Zoo zijn de gedichten van Ling Po.

E. P. W.

Watersport is heerlijk!

indien ge hebt gezorgd goed te kunnen zwemmen. Ook het leven is heerlijk, indien ge goed zijt voorbereid voor uw taak en indien Uw toekomst is verzekerd door een

OLVEH-POLIS!

OLVEH VAN 1879 - Onderlinge Levensverzekering U.A. - Kortenaerkade 1, den Haag - te Delft bij den Heer B. P. Carrière, Mijnbouwplein 1, Tel. 1858.

A. LEEMBORG

Bloemenmagazijn „IN 'T HOF"

ROCHUSSENSTRAAT 4, hoek
Hof van Delftlaan. Tel. 1479

Bloemstukken ♦ Kransen ♦ Tafelversiering

Tevens zetten wij ons bedrijf voort in aanleg en onderhoud van villa- en stadstuinen.

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier

„ECON-TARIEF"
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

HEINEKEN'S
BIER
BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
EN TE ROTTERDAM
GROOTSTE
BIERBROUWERIJ-
ONDERNEMING
IN NEDERLAND

Agent voor Delft:

J. T. POST

Vrouw Juttenland 14
Delft, Tel. 92

HET GROOTSTE
N.V. **SCHOONMAAKBEDRIJF**
VAN NEDERLAND
EMSTO DELFT Tel. 1020
VRIJENBANSCHELAAN 22-24

Dagelijks inwendig schoonhouden van gebouwen
Glazenwasscherij
Schoonmaken van te betrekken woningen

A'DAM — VELSEN — HAARLEM — LEIDEN — DEN HAAG — R'DAM
DORDRECHT — UTRECHT — HILVERSUM — GROMINGEN — BRUSSEL

TREEDT

ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
MONOTYPE-DRUKKERIJ
HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160

B. VETH & CO
18 **B** 79
DELFT

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de N.V.

Delftsche Melkinrichting

DIRKLANGENSTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

Gerechtigd t/h voeren v/h Rijksbotermerk.
Het Rijksbotermerk waarborgt prima
kwaliteit, laag vochtgehalte en U ontvangt
geen margarine of melange.
Gebruikt „VETHCO" gepasteuriseerde
melk in flesschen, roomt op, smaakt als
rauwe melk en is onovertrefbaar.

EXCLUSIEVE
COLLECTIE

ROKHEMDEN
ROKVESTEN
ZIJDEN HOEDEN
ZIJDEN SJAALS

CROON

PEPERSTRAAT
CORPSLEVERANCIER

Voor eerste klas
Rijwielen
Onderdeelen
Reparaties
UW ADRES

RIJWIEL-, MOTOR- EN
RADIO-HANDEL

C. J. HULSCHER

ACHTEROM 163
TELEFOON No. 427

P&C
is beter.
dus goedkoper

AVONDKLEEDING

PEEK & CLOPPENBURG GROOTE MARKTSTRAAT
DEN HAAG - TEL. 116234

DE GORILLA.

(Authentiek verhaal).

„Tja”, zei de zeeman en spoeg in het vuur, „in je angst kan je rare dingen doen. Het bekende spreekwoord van de kat in nood, gaat bij een mensch zeker niet zoo op. Ik geloof niet, dat ik gauw bang ben, maar ik herinner me nog één nacht, die ik mijn leven lang niet zal vergeten.

Het was in een klein dorpje aan de kust van Frankrijk. Ik voer toen op een vrachtboot, en we moesten daar een lading van het een of ander innemen. Maar er was iets niet in orde met de papieren; het duurde in elk geval een dag of wat, voordat we weg konden. De kapitein had gezegd, dat we maar wat moesten gaan passagieren in het dorp, en dus zaten we met z'n drieën in het eenige kroegje, dat er was.

Het was een warme zomeravond, en de goedkoope landwijn smaakte ons uitstekend. We keken dan ook niet al te verwonderd op, toen een man uit het hotelletje kwam, en ons in goed Hollandsch aansprak. Hij beweerde, dat hij in dit gehucht logeerde, en omdat hij een gezellig verteller was, hadden we er niets tegen, dat hij met ons meedronk. Zelf was hij ook niet krenterig, en menige flesch moest er nog aan gelooven.

Het werd al vrij laat, en we moesten naar de boot terug. Maar de vreemdeling, die blij was, weer eens Hollandsch te kunnen spreken, hield ons steeds terug. Hij deed lange verhalen over Afrika, waar hij net vandaan was gekomen, en vertelde menig interessant jachtavontuur. Of het nu de wijn was of wat anders, hij werd steeds mededeelzamer. Het bleek, dat hij was uitgestuurd door een dierentuin om in Afrika een gorilla te vangen. Hij wijdde langdradig uit over de ontombare woestheid en geweldige kracht van zoo'n aap, die wel twee meter lang moest zijn. Het was een enorme karwei geweest, dat beest te vangen, maar met veel list en chloroform was het gelukt een volwassen mannetje te overmeesteren. En weet je, waar hij dat beest had? Hier in z'n kamer; vlak boven onze hoofden zat dat ondiep in z'n kooi!

We vonden dat maar half lollig, wie weet, brak hij nog los, en maakte van ons vieren een groote gehaktbal. Maar de dierentuin meneer lachte daar spottend om, en sneed op over de sterkte van den kooi, en hoe slim hij dat beestje achter slot en grendel had”.

„Maar waarom zit U hier, in dit gat?” vroeg één van ons. Ja, dat vonden we nogal gek, je gaat toch niet voor je plezier met een gorilla vakantie houden. Onze nieuwe vriend legde uit, dat hij van Afrika met een boot naar Rotterdam zou gaan. In den Golf van Biskaje was het echter zoo'n noodweer geweest, dat die aap vreeselijk zeeziek was geweest; hij kon niet meer staan en wou niet vreten. Toen was zijn baas bang geweest, dat hij dood zou gaan, en was den eersten den besten haven aan land gestapt. Met zijn passagier wachtte hij op een boot, die hem verder naar Holland zou brengen.

Nou, wij gingen goddank den anderen kant op, naar Lissabon, anders hadden wij misschien dat vrachtje nog gehad.

Maar goed en wel, het was al lang na middernacht, en pikdonker in dat verwenschte dorp, zoodat we maar besloten in dat hotelletje te blijven maffen. Er was nog een kamer met drie bedden, en daar zouden we inkruipen. We dronken nog een laatste flesch, en gingen naar kooi.”

De verteller zweeg even, liet bedachtzaam een kwantiteit speeksel in het vuur sissen, dronk zijn biertje uit, en ging verder:

„We hadden geen licht op de kamer, maar dat was zoo erg niet, we gingen maar een beetje liggen, en sliepen meteen in. Misschien een uur later werd ik plotseling wakker. Het was nog aardedonker, en ik wist zoo gauw niet waar ik was. Waarom was ik wakker geworden?

Verdomd, daar had je het! Op de trap hoorde ik kraken, en zware voetstappen; maar net, of de man, die naar boven kwam, geen schoenen aan had. Mijn kameraads waren ook wakker, en hijgend in 't donker lagen we te luisteren.

De stappen kwamen dicht en dichterbij. De man, die daar liep, deed geen moeite, zijn aanwezigheid minder luidruchtig kenbaar te maken. Of was het geen man; was dat roofdier, die zwarte moordenaar, losgebroken?

We hoorden buiten hoesten en kuchen. Dat beest was ziek, had die vent verteld, en hoestte als een mensch.

Het was even stil, absoluut stil. Toen hoorden we, hoe er aan de deur gemorreld werd. Die deur kon niet op slot, maar zoo'n aap weet niet, dat je een kruk moet omdraaien om een deur open te doen. We hoorden handen onbeholpen, zwaar, de deur betasten en er tegen duwen. Hij hoestte weer, en rochelde. We hoopten al, dat hij weg zou gaan, maar niets hoor. Langzaam, steeds heftiger, begon hij tegen de deur te drukken. Toen een geweldige smak, en de heele deur viel uit haar hengsels met een vreeselijk kabaal de kamer in. En tegen den

Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur,

In uw gewaardeerd blad verzoek ik om eenige plaatsruimte voor het volgende:

Op 12 April j.l. woonde ik de opvoering van het tooneelstuk „Winterset” door het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap bij. Veel viel er te loven, veel viel er te becritiseeren, doch de reactie van enkele toeschouwers op de laatste scène, een ieder zal zich de laffe, grove interruptie herinneren, dient in de eerste plaats gelaakt te worden. Wie waren de ploerters, die het zich een eer rekenden het de actrice schier onmogelijk te maken haar zware rol te vertolken?! Ik kan me indenken dat simpele zielen reageeren op een simpele manier, waarop noch auteur, noch regisseur, noch acteur verdacht kan zijn. Men zou inderdaad nog rekening moeten gaan houden met het begripsvermogen van den toeschouwer! Ja, begripsvermogen, saboteerende pummels: Men moet een bepaald intellect bezitten om den tooneelschrijver te kunnen volgen en men moet een zekere beschaving bereikt hebben om deze, met groote toewijding gebrachte, scène te kunnen waardeeren. En als men meent critiek uit te mogen oefenen, dan verwacht ik die critiek op een wijze die niet fnuikend is voor verder tooneelstuk of beleedigend is voor den toeschouwer zelf.

En dan in verscheidene groote dagbladen te moeten lezen dat: „de studenten hun publiek nog meer overschat hadden dan zich zelf”.

Het is mij een eer, mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, met de grootste felheid op te komen tegen dezen hoogst bedenkelijke daling der moraal van enkele leden van het Delftsch Studenten Corps.

U, Mijnheer de Waarnemend Hoofdredacteur, dankend voor uw plaatsruimte, eindig ik

J. F. C. REYNVAAN.

zeer flauw verlichten achtergrond zagen we een enorme, dreigende schaduw in de opening staan.

Mijn kameraad en ik, die het dichtst bij de deur sliepen, deden hetzelfde. We namen een sprong naar het derde bed, dat tegen den muur achteraan stond. Daar lagen we nu met zijn drieën, over en onder mekaar en dorsten geen vin te verroeren.

De aap stond nog steeds in de deur, we hoorden hem snuiven. Maar hij deed nog niets, kwam alleen een eindje de kamer in.

Plotseling hoorden we een gedempte plof, en een luid gesnork. Het bed, waar ik in gelegen had, kraakte, dat het een aard had. Het monster sliep, in mijn bed.

Geen van drieën durfden we ons te bewegen, al kregen we overal kramp en jeuk. We bleven maar liggen, zooals we gevallen waren, uren lang, tot het licht zou worden . . . .

En het werd licht, langzaam maar zeker. We waren als de dood, dat het beest wakker zou worden, maar het snurkte nog steeds.

Eindelijk konden we hem zien liggen. Een log, groot lichaam, de dekens over zich heen getrokken, een harige kop diep in het kussen geboord. Het sliep, en wij lagen maar te wachten.

Met een gekreun wierp het zich om we zagen zijn gezicht. Die mond, die neus, ooren, oogen, was dat een aap?

Vervloekt, was dat een aap?

Het was een man, en in het valse ochtendlicht herkenden we hem zelfs. Hij was matroos op een Engelsch schip, dat naast ons in de haven lag. Lange Jack noemden ze hem, omdat hij de langste aan boord was.

En die had ons den heelen nacht de stuipen op het lijf gejaagd! Hij was natuurlijk stomdronken hier binnen komen zetten.

Na het eerste gevoel van opluchting werden we kwaad. En niet zuinig ook. We porden Lange Jack wakker, die met glazige oogen rondkeek, en niets van den toestand begreep.

We hebben ons toen niet erg flink gedragen, en Jack, die er toch niets aan doen kon, onzalig afgerost. Maar hij merkte er niet veel van, omdat hij nog tot aan zijn hals vol alcohol zat. Om hem te helpen, hebben we de karaffen water over hem uitgegoten; en zijn hem snel gesmeerd . . . .

Maar dat nachtje zal ik toch niet vergeten,” besloot de zeeman, en spoog in het vuur.

J. E. KOCH.

TECHNISCHE GROOT-INDUSTRIE

**VREDESTEIN
RUBBERVLOEREN**

*voor elk
bedrijf*

**HOLLANDSCHE
BETON MIJ N.V.**

'S-GRAVENHAGE

VACANT

N.V. NEDERLANDSCHE AANNEMING MIJ

VOORHEEN FIRMA H. F. BOERSMA

BINCKHORSTLAAN 135 — 'S-GRAVENHAGE

VACANT

**KONINKLIJKE
NEDERLANDSCHE
HOOGOVENS EN
STAALFABRIEKEN N.V.**

IJMUIDEN

Met rubber geïsoleerde elektrische leidingen voor
STERK-EN ZWAKSTROOM

N.V. HOLL. DRAAD- EN KABELFABRIEK, AMSTERDAM

TECHN. HOOGESCHOOL.

De Rector Magnificus der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat de Voorzitter van den Keuringsraad Vlaardingen hem heeft medegedeeld, dat studenten dezer Hoogeschool, die als buitengewoon dienstplichtige van de lichte 1936 en 1937 in het tijdvak 7 Mei—19 Juli 1940 zullen worden gekeurd, in de gelegenheid worden gesteld bij zijn Keuringsraad te Delft, *Brabantsche Turfmarkt 20*, het geneeskundig onderzoek te ondergaan. Zij moeten daartoe tijdig aan den Voorzitter van den Keuringsraad waaronder zij ressorteren verzoeken om te Delft te worden gekeurd.

Zij, die tot den Keuringsraad Vlaardingen behoren, doch in een andere gemeente dan Delft zouden moeten worden gekeurd, kunnen aan den Voorzitter van den Keuringsraad Vlaardingen verzoeken te Delft te mogen verschijnen.

De data en uren dezer keuring zijn:

22 Mei 1940 des namiddags 2 uur en
23 Mei 1940 des namiddags 2 uur.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch-Ingenieur: A. B. de la Bretonière.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Mijn-Ingenieur: A. W. Snell.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H. Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.)), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, NATUURKUNDE (ook THERMODYNAMICA), ELECTROTECHNIEK (Bekn. Cursus) bij Ir. M. VAN DER VEEN, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9, Delft.

Ir. A. C. van Horssen, b.i., oud-assistent T.H., Westeinde 58B, Voorburg, repeteert BOUWKUNDE voor W. en M. en UTILITEITSBOUW voor B. en C.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert: ELECTRICITEIT, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (uitgebreide en beknopte cursus), WISSELSROOMTHEORIE, THEORETISCHE ELECTRICITEITSLEER Kanaalweg 2b, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

Ir. C. J. D. M. Verhagen, Beestenmarkt 26, Delft, assistent Technische Physica, tenteert en repeteert NATUURKUNDE.

VAK-VEREENIGINGEN

Technologisch Gezelschap.

Lezing op Donderdag 25 April a.s., in Collegezaal 32 van het Scheikundig Laboratorium Westvest 9 Delft. Aanvang 20 uur. Spreker: Prof. Dr. L. Ruzicka uit Zurich.

Onderwerp: „Von den insektentötenden stoffen zu den sexualhormonen.“

Namens het Bestuur,

M. CAVIET,

Secretaris.

RECTIFICATIE.

In het artikel van vorige week, betreffende de fotowedstrijd is de datum weggefallen.

De inzendingstermijn eindigt op Donderdag, 25 April a.s.

Namens het Bestuur der D. S. A. F. V.,

B. DE BRUYN,

Commissaris v. h. Materiaal.

„De Telegraaf“, avondeditie van 13 April 1940.

Een ergerlijk staaltje van journalistieke nonchalance vormt de recensie van de uitvoering van *Winterset* door het D.S.T.G., van de hand van Cornelis Veth. Afzonderlijk daarvan nog het feit, dat men in het zelfde avondblad, waar genoemde recensie reeds in afgedrukt staat, met een photo op de photopagina de uitvoering van *Winterset* nog meent te moeten aankondigen.

De bespreking van den heer Veth, waarin vele stijl- en spelfouten voorkomen is met de kennelijke bedoeling geschreven, om wat goedkoop effect te sorteren, zonder zich de moeite te behoeven te geven, het besprokene *critisch* te beschouwen. Bovendien behelst zij een onjuistheid, die ook in andere bladen is voorgekomen, n.l. dat de régisseur Bob Oosthoek zelf den rol van Garth Esdras zou hebben vervuld.

Deze vergissing op zichzelf is vergeeflijk. Onvergeeflijk is echter, dat aan het verzoek om deze onjuistheid te rectificeren, door de Redactie van „De Telegraaf“ tot op heden niet voldaan werd. Dit geeft het geheel een uiterst weerzinwekkend tintje.

„De Tijd“, ochtendeditie van 14 April 1940.

Op oneindig veel geestiger wijze heeft de Redactie van „De Tijd“ het recensieprobleem opgelost. Door de inleidende beschouwing op de uitvoering van *Winterset*, die het Bestuur van het D.S.T.G. aan de groote dagbladen heeft toegezonden, tot na den datum der voorstelling aan te houden, en daarna de toekomstige tijd te veranderen in verleden tijd, boekte zij, na toevoeging van een volslagen onjuiste opsomming der aanwezigen, een zeer bevredigend resultaat.

NIEUWE ROTTERDAMSCHER COURANT

Het voornaamste dagblad van Nederland. Met den volledige Times-dienst

De N.R.C. geeft wat ontwikkelde menschen moeten weten.

Studenten-abonnementen f 15.- per studiejaar.

Men vrage gratis proefnummers aan ons agentschap: OUDE KERKSTRAAT 7, DELFT

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

**HYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS**

FOTO-ALBERS

Zoo even ontvangen de
Practiflex

Spiegel reflexcamera voor geperfo-
reerde Kino-film (35 mm.)

EEN WONDER VAN TECHNIEK
met F:3.5 -, f 98. Verkrijgbaar

FRED. ALEX. ALBERS

PEPERSTRAAT 15 - TEL. 1329

UNGER's

Brood
Beschuit

en
Koekjes

MARKT 21
TELEF. 222

„Prinsenhof”

Oude Delft 105
hoek Binnenw.sloot
Telefoon 585

Het meest gesorteerde
sigarenmagazijn
hier ter stede.

Tevens een prachtcollectie
Pijpen en
Rookbenodigdheden.

ALPINA 6

Het horloge bestand tegen

A L L E
handelingen.

FA. V. D. SCHOOT

HIPPOLYTUSBUURT 13
DELFT - TELEFOON 599

F. M. D. v. d. Gaag
zorgt

voor Uw meubelen
en verhuizingen

**A
D
R
E
S**

v. d. HEIMSTR. 83
Leverancier Societeit Phoenix
TEL. 1061
GIRO 148427

J. Baretta Delft

Voorstraat 105 - Tel. 151
Postrekening No. 109854

Koopman
en Commissionair in
**GROENTEN
EN FRUIT**

voor binnen- en buitenland

Leverancier
Societeit „Phoenix”

AMSTERDAMSCH BANK N.V.

Bijkantoor DELFT
OUDE DELFT 141
TELEFOON 201 en 290

Alle Bankzaken

Agentschap
STOOMVAART My.
„NEDERLAND”

Speciale condities:
Vacantie-reis naar Ned. Indië
voor studeerenden.

Voor
GOEDE

Schoenen

MOLENAAR, Wijnhaven

Telef. 917

MEMENTO

drukt ook gaarne voor U!

Stoomwasscherij

J. J. SMIT

OOSTSINGEL 67-72
TEL. 1520 - DELFT

Meest betrouwbaar
ook voor Heerenwasch
geeft Uw proefwasch.

STEIJGER'S SLAGERIJ

Specialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren

ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 178, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar ....
het moet van STEIJGER zijn

Corpsleverancier

N.V. BROUWERIJ

**D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM**

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier

Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjutenland 14, Tel. 92, Delft

P. VERSCHRAGEN
NIC. VENEMA

KLEERMAKERS

ANNA PAULOWNASTR. 19

DEN HAAG

TELEF. 113126

UITSLUITEND:

**ENGELSCH
STOFFEN**

DE MONNIKEN-PUT.

Uitgerafelde wolkenflarden jagen langs de blauwe lentelucht. Over de bosschen en de groote hei, over de groene akkers met winterrogge en over de weilanden. De wind jaagt de rook uit de schoorsteenen van de kleine boerderijtjes en rukt aan de takken van de boomen. Zij blaast over de hei en klappert met de jas van het kleine jongetje, dat daar aan den rand van het pad zit en met booze oogen naar zijn fiets kijkt.

Hij is vanmorgen van huis weggegaan om zijn peetoom te bezoeken en is nu op weg terug.

„Dat dat ding nu juist midden op de hei kapot moet gaan,” mompelt hij. Hij staat op en begint met zijn fiets aan de hand te loopen. Het is nog een heel eind naar de eerste boerderij, maar hij is vol goeden moed.

Tegen den tijd dat het donker wordt heeft hij de uitloopers van het bos bereikt. Bij een kruispunt slaat hij rechtsaf; zoo kan hij een groot stuk van den weg naar het kleine boerderijtje afsnijden. Het is een smalle weg, dwars door een bosch van kromgegroeide beuken en dikke moskussens.

Dit is het bosch waar de moordenaar begraven is waarover zijn oom dien middag verteld heeft. De moordenaar, die naar het kerkhof werd gebracht met twee witte schimmels, maar die bij de „Monnikenput” begraven is, omdat de paarden niet voorbij de plek wilden, waar hij den rentmeester had vermoord.

„Dacht hij nog dat ik het geloofde ook,” zegt hij plotseling hardop.

Het was er anders wel een echt goed bosch voor, vooral met zoo'n wind.

Plotseling ging er een schok door hem heen: achter dien boom stond iemand, hij had hem duidelijk zien bewegen.

„Als hij achter mij aan loopt, smijt ik hem de fiets in zijn gezicht.” Steeds harder begint hij te loopen. Voortdurend om zich heen kijkend, rent hij voort over het hobbelige paadje, totdat hij bij een open plek aangekomen is, waar het opeens veel lichter is. Hier kwam hij weer wat tot rust.

„De jongens op school hadden mij eens moeten zien rennen, ze gelooven niet eens, dat ik langs de put ben gegaan in het donker.”

De open plek is echter snel voorbij en samen met de duisternis onder de krakende boomen komt zijn angst terug. Zijn oom kon makkelijk griezellige verhalen vertellen, die zat 's avonds bij de kachel, maar hij mocht door het bosch loopen.

„Op winderige avonden” had zijn oom verteld, „als er geen maan is en als de weerwolven over de hei dansen, staat hij op uit zijn graf . . .”

Doode menschen kunnen niet meer opstaan, heeft Antje gezegd en dat is maar goed ook, want anders werd het veel te vol op de wereld.

„ . . . Dan rijdt hij door het bosch op een krakende wagen met twee witte schimmels ervoor . . .”

Zijn oom had hem maar wat bang willen maken met dien moordenaar, maar dat was dan toch leelijk mislukt. Dat was iets voor meisjes, maar hij geloofde niet aan zulke onzinpraat. Steeds meer naderde hij de put en steeds ging hij langzamer loopen. Maar toen hij bij de put was en er nog steeds niets gebeurd was, werd hij brutaler. Hij zette zijn fiets tegen een boom en zocht een steentje op om het in het water te gooien. Toen hij zijn arm al gebogen had voor den worp, schoot hij plotseling bijna door zijn knieën van angst, want boven het gehuil van den wind uit had hij het gekraak van een wagen en de doffe voetstappen van een paard gehoord. Met een van angst vertrokken gezicht drukte hij zich tegen een boom aan en wachtte. Steeds harder werd het geluid. Nu was het bij de bocht, nu moet het er omheen komen.

**

„Jeffrouw, U mag wel eens beter op Uw zoontje letten,” zegt de vrachtrijder een half uur later, terwijl hij het jongetje en de fiets van den wagen tilt.

V.

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Zondagmiddag	21	„	2.15	„	Kinder Operette: Doorn Roosje. onder leiding van Chris Hofland.
Zondagavond	21	„	8.00	„	Stedelijke Opera uit Düsseldorf. „Tannhauser” (van Richard Wagner).
Dinsdagavond	23	„	8.00	„	Maatschappij tot Bevordering der Toonkunst. Boris Godunow. Dirigent: Johannes den Hertog. Generale Repetitie.
Woensdagav.	24	„	8.00	„	Maatschappij tot Bevordering der Toonkunst. Boris Godunow. Direct: Johannes den Hartog. Uitvoering.
Donderdagav.	25	„	8.15	„	Residentie Orkest. 10e Volksconcert. Dirigent: Frits Schuurman. Solist: Sam Swaap (Viool).
Vrijdag	26	„	0.00	„	Vergadering Nationaal Jongeren Verbond.
Zaterdagavond	27	„	7.30	„	Residentie Orkest. Jeugd Concert.

De Uitgevers Maatschappij H. J. W. Becht te Amsterdam deed ons een exemplaar toekomen van „De Gouden Eikel”, door Mevrouw E. C. Pierson—Andrée Wiltens. Het boek is bijzonder goed verzorgd, en verlicht met een groot aantal penttekeningen van Rob Franken, waaronder zeer verdienstelijke.

We hebben hier te doen met een ouderwetsch verhaal in sprookjessfeer, „zonder litteraire pretenties”, zooals de schrijfster in een inleidend woord aankondigt, doch vlot en onderhoudend verteld.

De prijs van het werk bedraagt f 3.90.

Evenals verleden jaar — zie „De Spiegel” van Vrijdag 10 Februari 1939, 15e jaargang, no. 20, blz. 6 — hebben de zoon van het eiland Rotuma, Brz. en de Melanesische kustvaarder, E. P. W., de taak op zich genomen een speciale pagina van hun dierbare eilandengroep te verzorgen. De redactie heeft het voornemen volgende week een Scandinavische pagina samen te stellen.

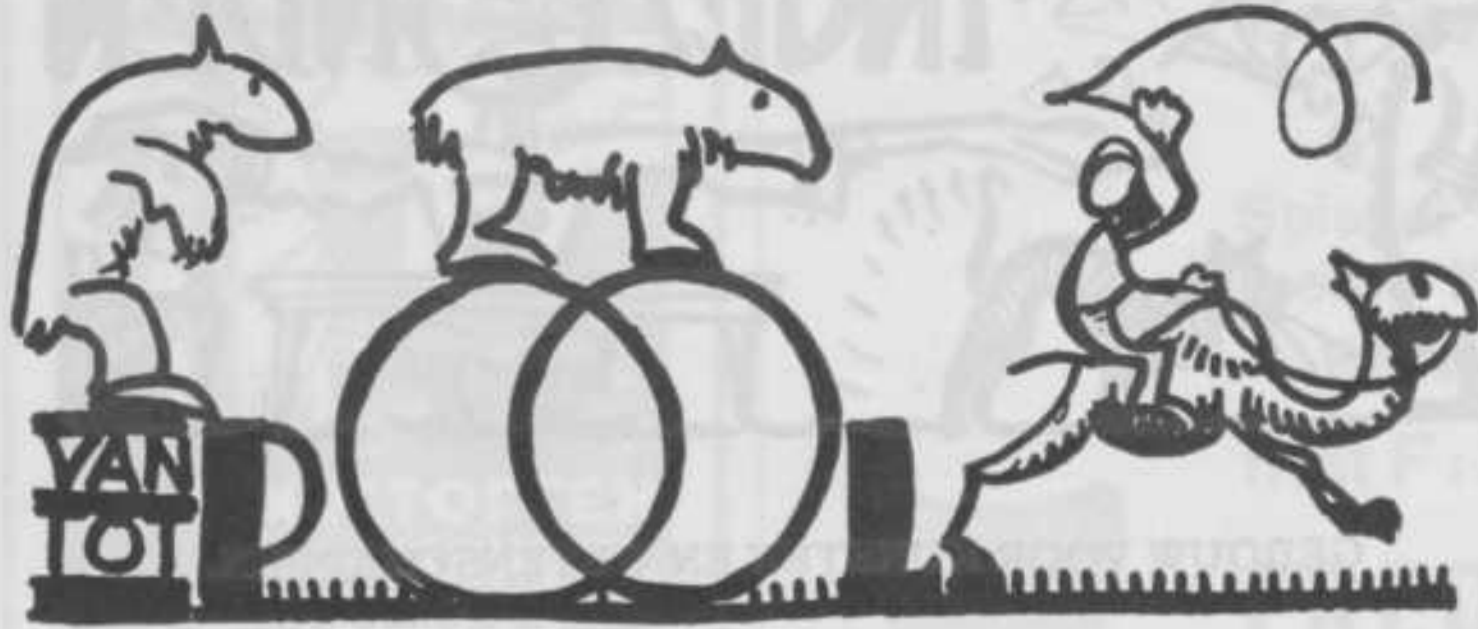
**

De Heer Zamos Oy Zeira, houder van het Zuidzee-atolvisserij-monopolie, bezitter van vele sagopalmtuinen, administrateur van de invoerrechten en accijnzen van Melanesië, kapitein-generaal der Vrijwillige Kustwacht, waarnemend Hoofdredacteur van het propagandistisch weekblad „Melanesië Taboe”, tevens geestelijk leider der nationale Melanesische beweging en bekend paradijsvogel-fokker te Aitutaki, Lotuma, heeft zich bereid verklaard de uitgave van een Melanesische pagina moreel te steunen.

ZAMOS OY ZEIRA

melanesische pagina

HET ZONNEVOLK

De nacht heeft haar einde gevonden. Bloedrood is het Oosten gekleurd en geeft mij een blik over een donkergrijze aarde. Monotoon grijs, zoo af en toe onderbroken door donkerder vlekken tusschen de zeevlakken, die glanzen door het prille zonnelicht.

Een lichte nevel ligt over de aarde en verbergt hiermede nog meer van de wereld dan anders. Het begin van een dag, het begin van zonsopgang; de donkere sluier van den nacht wordt als het ware opgetrokken om ons dan voor enkele uren te laten zien van, wat de menschen wel doen. Wat zie ik? Niets dan eilandjes, grijs-groen in den morgen, het ijle beeld van een alleenstaanden palmboom tegen de lucht is het eenige, wat nog zichtbaar is, langzamerhand worden de omtrekken vaster en toont een groep van kleine eilanden, behorende tot de Melanesische groep, bekend om de eigenaardige menschentypen, die daar wonen en leven. De zon, die deze menschen zonder mededoogen den geheelen dag beschijnt, heeft haar koperkleur overgebracht op de huid van deze wezens.

Nadert men één dezer eilanden, dan ziet men in het struikgewas diverse loerende blikken op ons gericht. Platneuzige, breedkakige, onbetrouwbare gezichten, waarbij men een rilling over den rug niet kan nalaten, geeft niet direct den moed om deze personen van naderbij te bezichtigen. Schelle kleuren bedekken hun lichaam en zijn een teeken, dat de strijdbijl is opgenomen tegen een stam in de buurt of op een ander eiland. In gedachten ziet men deze zwartjes, pijlsnel in hun kano's over het water schieten, bewapend met het bekende wapen, de giftspies, waarvan het puntje gedrenkt is in een aftreksel van giftige bladeren, gemengd met het bloed van een overwonnen vijand; het is vlijmscherp geslepen, opdat het snel het hart van den vijand zal doorboren. Zij kijken ons aan met open mond en domme oogen. Hun bloote bovenlijf, smal en tener van bouw, gaat over in een kogelronde rijstbuik, die over een lendendoekje hangt en als het ware de trots van den bezitter vormt.

Een schelle kreet boven mij doet mij verschrikt omhoogkijken. Grijnslachend zit er een van die kereltjes boven in een cocosboom, met een noot in zijn harige armen gehouden. Word ik als vijand beschouwd, krijg ik de noot op mijn hoofd? Een valsche lach klinkt door het bosch.

Een niet te definieeren stank komt mij tegemoet, als ik één der bouwvallige huizen nader. Als ik een beweging maak met de hand, dat ik wil eten, wordt mij een nap sago toegediend, wat mij meer het idee geeft van hondebrood. De stank en het eten geven mij gevoelens, die ik den lezer verder zal sparen. De menschjes knielen om mij heen. Als ik een sigaret opsteek, wordt er vol bewondering gemompeld en op de lucifers gewezen.

De rookwolken veroorzaken een angstige blik op hun gezicht. Even later zien zij weer met hetzelfde domme gezicht vóór zich. De dag gaat om. De zon heeft den heelen dag geschene en weet, dat er zulke menschen leven en ziet ze onder zich wonen, met hun vrouwen en kinderen.

Als de zon ondergaat, verdwijnen deze eilandjes weer in het grijsgrauw van de nacht. Geheimzinnig als te voren omhult de nacht haar met haar vacht.

In de nacht is het eentonige lied te hooren van deze menschen, een lied, een bede voor de zon:

O, helle levensbol,
het allergrootste licht,
beschijn met Uw aangezicht
dit mooie wereldhol.

BRZ.

ODE AAN SOROBOEDLO

Als de tropenzone de verlaten atollen in de Stille Zuidzee twaalf uren achtereen geblakerd heeft, wordt de avondkoelte als een gezegende verlossing door mensch en dier begroet. Dan is het, dat de eilandbewoners zich rond de donkere lagune verzamelen en hun diatonisch, elfstemmig gezang over den Oceaan doen klinken.

In negen van de tien gevallen zal het oor van den reiziger, die op het dek van een kustvaarder zijn koele dronk zit te genieten, getroffen worden door de ontroerende ode aan Soroboedlò, den god der avondkoelte....

De visscher in zijn ranke sròt¹⁾ vaart op de rug van Moeder Zee, en spietst de visch, die in haar lichaam is. Zijn hand is snel, zijn oog is snel, doch heet is de zon! En als de vangst reeds groot is, verslapt zijn arm, zooals de borsten van een mrong²⁾. Maar Gij, o Soroboedlò! Gij verjaagt de zon, en geeft mij des avonds rust in de armen van mijn geliefde. O Soroboedlò....

E. P. W.

- 1) Vlerkprauw.
- 2) Oude vrouw.